

THRACIA.

V B Thraciæ nomine plures comprehenduntur regiones & populi. secundum Indos enim omnium maximam esse, scribit Herodotus. Plinius enim eam Istro flumine, Ponto & Propontide, Aegeo mari, & Strymone fluuiio definit. immo Peneo, Strabo 1. ex Homeri sententia. Scordiscos his annuerat Marcellinus, Appianus eos cum Illyriis coniungit. sic quoque Mela, ab Occidente, qui ei quoque à Meridie Athon montem addit. plerique veterum etiam Pallenen peninsulam. Immò si Eratostheni credendum sit, Olympus mons est qui Thraciam à Macedonia disparat. Multo autem secus Strabonis Epitome 7. (nam apud ipsum Strabonem tota Thraciæ descriptio periit.) hæc enim ad os Nefsi Thraciam à Macedonia separat. Atque posterioribus temporibus non multo minori amplitudine extensa fuit. Ammianus namque, Procopius, Sex. Rufus, & liber Notitiarum in has sex prouincias, Mæsiam secundam (quæ inferior est) Scythiam, Europam, (hanc partem sub vniuersaliori voce indigetantes) Rhodopam, Hæmimontum, & Thraciam, speciali nomine sic dictam, diuidit. Inde de Thraciarum multitudinis numero mentio, apud Trebellium & Orosium. Tabula autem hæc nostra non tam longè versus Arctum extenditur. secuti in ea circumscribenda Ptolemæum: qui eam Hæmo môte à ceteris Septemtrionalioribus regionibus secludit. Atque hanc veram THRACIAM putamus, sic dictam à Thraça nymphea incantatrice, (vt Eustathius docet, ex Arrhiano, cum prius PERCA nominabatur. quæ quoque (multis ita sentientibus) ARIA, ODRYSA, CRESTONIA, & SCYTONIA dicta fuit. THYRAS apud Hæbræos nominari, Iosephus, grauissimus auctor, testis est. Dictus Ptolemæus in ea quatuordecim præfecturas habet, Dantheleticam, Sardicam, Vldiceficam, Selleticā, Mædicam, Droficā, Cæleticam, Sapaicā, Corpialicam, Cænicā, Belsicam, Bennicā, Samaicam, & Vrbana. In quinquaginta strategias eam diuidit Plinius. Atque hæc veram Thraciā Ammianus assimilat formæ cornuti sideris, siue theatri; cuius superiorem partē claudunt montes, qui hanc eandē à Dacia dirimunt. Inferior pars se versus Aegæum pelagus aperit.

De huius regionis natura hoc Virgilius: *Terra procul vastis colitur Mæuortia campis.* Plutarchus vastas habere paludes, præaltisque amnibus & frequentibus ditissam tradit. Frugum rigore fertilem, facit Plinius, huiusque triticum laudat à pondere, tertiumque ei locum præbet. Vitiferam esse, inprimis circa Biblinam, (quæ Oesyma est) Athenæus asserit. & vinum Maroneum celebratur à Plinio. Homero quoque auctore, vinum ex Thracia aduehere solebant Achiuorum naues. Aurifodinas esse in Pangeo monte, Xenophon; & circa Philippos, Strabo tradunt. Thracius hic quoque lapis, qui aqua accenditur, & oleo restinguitur. Plinius. Sed quia eam nemo veterum melius describit Pomponio, eius ipsius hic verba ponam: *Regio nec calo lata, nec solo, & nisi qua mari propior est, infecunda, frigida, eorumque quæ feruntur, maligne admodum patiens. Rarè usquam pomiferam arborem; vitem frequentius tolerat: sed nec eius quidem fructus maturat ac mitigat, nisi ubi frigora obiectu frødium cultores arcuere. Viros benignius alit, non ad speciem tamen: nam & asper & indecens corporum habitus est, ceterum ad ferociam & numerum, vt multi immittesque sint, maximè ferax.* Hoc vltimū contestatur quoque Paulanias, qui dicit eam multitudine hominum adedò abundare, vt, si Galliam excipias, cuius fortè nationi, hominum frequentia anteponi posse videatur. Item Herodotus, qui dicit gentem maximam post Indos esse. Liuius eam impauidam & ferocissimam gentem vocat, & Solinus validissimam. Sæuissimi omnium gentium sunt Sex. Rufo. docet exemplo hoc Florus, dum scribit quosdam captos à Romanis, catenas morsibus sentasse, feritatem suam ipsos ita puniuisse: Ad hanc immanitatem ab infantia institui, docet Sidonius his verbis:

*Excipit hic natos glacies, & matris ab aluo
Artus infantum molles nix Cimbrica durat.
Pectore vix alitur quisquam, sed ab vbere tractus
Plus potat per vulnus equum, sic lacte relicto,
Virtutem gens tota bibit. Creuere parumper,
Mox pugnam ludunt iaculis: hos suggerit illis*

*Nutrix plaga iocos: pueri venatibus apti,
Lustra feris vacuant. rapto ditata iuuentus,
Iura colit gladii. consummatamque senectam
Non ferro finire pudet. Tali ordine vitæ
Ciues Martis agunt.*

Sed addamus his D. Iustiniani Imp. in Authenticis hoc de iisdem elogium, *Illud in confesso est, si quis Thracum regionem nominet, statim vnà cum dicto virilitas quædam animus ac militarium copiarum bello ac pugna cogitatio subeat. Sunt enim ista ingenta, & quasi patrio quodam iure huic regioni attributa.* Animosam Thracum sapientiam commendat Val. Maximus. Barbarico proximam, dicit Thucydides: vbi cumque non timet, ibi maximè sanguinarium. Dum tonat fulguratque, in cælum sagittas excutunt, Deo minantes, quod nullum alium præter suum esse arbitrantur. Deos autem solos colunt hos, Martem, Liberum, Dianam, & Mercurium, auctore Herodoto. Idem tamen alio in loco, horum indigenam Deum Plistorium nominat. Bellonam eos quoque adorare, scribit Ammianus. His diis, auctore Eusebio, homines mactabant sacrificabantque, antequam ad bellum exirent. In quo ingentis longitudinis romphæis utebantur, teste Liuius. Calsides gestabant è pelle vulpina, ferentes præterea iacula, peltas, & pugiunculos. E bello atque raptu viuere, his pulcherrimum. Ociosum esse, pro honestissimo; agricultorem verò, pro contemptissimo habetur. Colore fuluos & cæruleos esse scribit 7. Stromatum Clem. Alex. comatos Homerus. In vertice crinitos, dicit Iul. Pollux. Punctas notis esse frontes nobile iudicatur. non esse, ignobile. Herodotus. Sed & coniuges suas notis compungere, addit Plutarchus. quod idem docet Athenæus 12. Quoslibet autem vxores plures habuisse, Heraclides auctor & Sex. Empiricus est. Strenuos potatores & vinosos fuisse, constat. & vinum melle miscuisse, ex Plinio didicimus. Vini vsum quibusdam ignotum esse, apud Pomponium lego, & epulantibus vbi super ignes quibus circumfident, quædam semina ingesta sunt, similis ebrietati hilaritas ex nidore contingit. Athenæus scribit, eos potionis quoque genus habuisse, quod brytum vocabant, ex hordeo & frugibus confectum. Suidas tamen tradit eos vini reliquum, quod compotores in computationibus non ebibissent, in eorundem vestes effundere. Idem allio delectari, vtpote calido: cum regionem incolant frigidam. Pro sale seruos permutare hos tradit Iul. Pollux. Inde sale empti dicebantur nullius pretij serui. Idem canthorum, musicum instrumentum hos inuenisse tradit. Sed de horum moribus plura apud auctores à me citatos, Herodotum præ cæteris, Athenæum, Solinum, Pomponium, & Heraclidem in Politis. qui etsi barbari, de animi tamen immortalitate quidam benè sentiunt: quidam animam emori, sed id melius esse quàm viuere, credunt. Itaque lugentur apud hos puerperia; natiq; deflentur. Thraciam quandam gentem scribit quidam è veteribus vltra quatuor non posse numerare, neque amplioris numeri meminisse.

De miraculis nunc quædam huius regionis, ex Antigono. In Chalcidica regione locus Cantharoletron dictus: ex eo, quod quacumque eum intrent animalia, salua rursus exeunt. Cantharus autem nullus inde effugit, sed omnes in orbem circumagitati pereunt. In eadem, Cochryna fluuius est, qui potus ab ouibus, nigros foetus facit. Sacer mons (inter Byzantium & Cherronesum) est, ad quem mare interdum bitumen in superficie fert. Apud Agrios, Pontus fluuius desert alueo suo lapides carbonibus similes. hos incensos, si aqua adasperferis, facilius ardent, si flabris exsuscites, exstinguuntur. Horum odorem nullum potest tolerare reptile. Apud Cinchropsoes fons est, qui gustantibus illico mortem adfert. Apud Botizos lapis nascitur, qui solis appulsu ignem exhalet. Plutarchus scribit, haud procul à Pangeo monte fontem esse, ex quo idem vas repletum aqua

